

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyně JUDr. Martiny Kůchlerové, Ph.D., a Mgr. Heleny Konečné ve věci

žalobce: **J. H.**
zastoupen advokátkou Mgr. Rebekou Židuliakovou
sídlem Husovo náměstí 139, Ledec nad Sázavou

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 19. 9. 2025,
č. j. KUKHK-MSZ-2025-27708-5,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Městská policie Dobruška (dále též „povinný subjekt“) rozhodnutím ze dne 5. 8. 2025, č. j. 2025/001408 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), podle § 15 odst. 1 ve spojení s § 11 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění zákona č. 197/2024 (dále jen „InfZ“), odmítla žalobcovu žádost o poskytnutí

informace v části, již bylo žádáno o sdělení IP adresy prvního serveru, na který jsou přenášeny snímky ze silničního rychloměru, který je umístěn v obci Dobruška, po silnici č. II/298 na křižovatce s ulicí Mělčanská, směr Deštné v Orlických horách, vjezd, pruh 1 (50° 17.0186'N 016°09.1731'E).

2. Prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno a proti němu směřující odvolání zamítnuto výše specifikovaným rozhodnutím žalovaného.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce v první řadě namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, které se pro svou délku stalo značně nepřehledným a nesrozumitelným.
4. Dále žalobce uvedl, že jeho žádost byla odmítnuta z důvodu, že: *„bylo požadováno poskytnutí informací, které se vztahují výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu a její poskytnutí také významně nebo přímo ohrožuje účinnost bezpečnostního opatření stanoveného na základě zvláštního předpisu pro účel ochrany bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku.“* Tyto důvody odepření poskytnutí informace jsou dle názoru žalobce nahodilé, je tvrzeno 5 různých důvodů pro odmítnutí žádosti, aniž by bylo konkretizováno, proč je žádost odmítána. Rozhodnutí tak dává na výběr z různých důvodů, proč došlo k odmítnutí žádosti, aniž by byl vymezen důvod nosný.
5. Žalobce zároveň odmítl závěr žalovaného (a před ním povinného subjektu), že by požadovaná informace byla vnitřním pokynem či personálním předpisem, či se k němu jakkoli vztahovala. Žalovaný vycházel z definice vnitřního pokynu, jehož aspektem je působení informace výlučně dovnitř povinného subjektu bez vlivu na jeho vystupování vůči třetím osobám. Žalovaný však dle názoru žalobce smísl pojem „vnitřní předpis“ a „vnitřní pokyn“. V daném případě nebylo možné odmítnout poskytnutí informací na základě tvrzení, že se vztahují výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu – k těmto se nevztahují. Jde o informace k technickému procesu při zpracování snímků z rychloměru a ke způsobu, kterým je postupováno při správě osobních údajů. Žalobce se dle svých tvrzení snaží zjistit, zda jsou snímky z rychloměru posílány přímo na server obecní policie či úřadu, nebo zda jsou nejprve odesílány na server třetích stran, u nichž může hrozit narušení integrity údajů.
6. Žalobce nesouhlasil ani s tím, že by důvodem pro odmítnutí jeho žádosti o informace (její části) bylo to, že by poskytnutí informací významně nebo přímo ohrozilo účinnost bezpečnostního opatření stanoveného na základě zvláštního předpisu pro účel ochrany bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku. Pro naplnění tohoto důvodu musí dojít ke splnění těchto podmínek:
 - a) existuje bezpečnostní opatření stanovené na základě zvláštního právního předpisu,
 - b) účelem tohoto opatření musí být ochrana bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku,
 - c) poskytnutí informace ohrozí účinnost tohoto bezpečnostního opatření,
 - d) ohrožení bude přímé nebo významné.
7. Žalobce tvrdí, že to, zda byly naplněny první tři podmínky, nelze přezkoumat. Takové naplnění zároveň věcně sporuje. Stejně tak sporuje naplnění čtvrté z podmínek, neboť
Za správnost vyhotovení: R. V.

správní orgány ani netvrdily, že účinnost bezpečnostního opatření byla ohrožena „přímo“ či „významně“.

8. Závěrem žalobce zdůraznil, že IP adresa není nijak zvláště chráněný údaj. Jde o identifikaci serveru, který je následně chráněn různými bezpečnostními opatřeními (uživatelské jméno a heslo, sekundární autorizace přístupu atd.). IP adresa webových stránek města Dobruška je veřejně dohledatelná, obdobně by tomu mělo být v tomto případě.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 29. 1. 2026 navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Nejprve shrnul průběh správního řízení, dále citoval poměrně obsáhlou žádost žalobce o poskytnutí informací a dále citoval vybrané a klíčové pasáže z rozhodnutí povinného subjektu a ze svého rozhodnutí. Uvedl, že je přesvědčen, že odmítnutí dílčí části žádosti žalobce o informace je v souladu se zákonem a byly naplněny důvody § 11 odst. 1 písm. a) a d) InfZ.

IV. Replika žalobce

10. V replice žalobce uvedl, že povinný subjekt jako nosný důvod pro odmítnutí části jeho žádosti akcentoval důvod v § 11 odst. 1 písm. a) InfZ, žalovaný naopak důvod v § 11 odst. 1 písm. d) InfZ. Žalovaný se tak nepřipustně snažil zhojit nedostatky napadeného rozhodnutí a nepřipustně doplňoval rozhodnutí povinného subjektu. Žalobce se dále opětovně vyjadřoval k důvodům odmítnutí části jeho žádosti. Ve vztahu k důvodu pod § 11 odst. 1 písm. d) InfZ uvedl, že argumentace zákonem o kybernetické bezpečnosti nemůže obstát. K odmítnutí žádosti mělo dojít odkazem na konkrétní bezpečnostní opatření a musí být odůvodněno, proč právě účinnost tohoto bezpečnostního opatření by byla poskytnutím informace významně nebo přímo ohrožena. Žádný obsah bezpečnostního opatření žalovaný neobjasnil ani neprokázal. Neobstojí ani argumentace ochranou osobních údajů, neboť dle stanoviska Úřadu pro ochranu osobních údajů IP adresa nepředstavuje osobní údaj ve smyslu GDPR a její poskytnutí je v souladu s informačním zákonem. Požadovaná informace bezpochyby souvisí s výkonem veřejné moci a s činností povinného subjektu. Umožňuje veřejnosti zjistit, zda povinný subjekt postupuje při zpracování dat v souladu s právními předpisy na ochranu osobních údajů.

V. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního s. ř. s. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. O věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť pro tento postup byly splněny podmínky v § 51 odst. 1 s. ř. s.
12. Na tomto místě krajský soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu projednávané věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Krajský soud se nejprve zabýval uplatněnou námitkou nepřezkoumatelnosti. Podle žalobce je rozhodnutí žalovaného nepřehledné pro svou délku a je v něm prakticky nemožné identifikovat nosné důvody rozhodnutí. Dle názoru žalobce nebyly v prvostupňovém ani v žalobou napadeném rozhodnutí vyjasněny zákonné důvody, které zakládají povinnému subjektu právo omezit poskytnutí informace. Žalobce má za to, že nepostačí obecné tvrzení, že *„bylo požadováno poskytnutí informací, které se vztahují výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu a jejich poskytnutí také významně nebo přímo ohrožuje účinnost bezpečnostního opatření stanoveného na základě zvláštního předpisu pro účel ochrany bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku.“* Rozhodnutí povinného subjektu ve spojení s rozhodnutím žalovaného nekonstatuje jednoznačný důvod, proč je žádost odmítána, nýbrž dává v podstatě „na výběr“ plejádu různých důvodů.

Za správnost vyhotovení: R. V.

14. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže z jeho odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76).
15. S ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení je nutné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (zde povinného subjektu) a rozhodnutí odvolacího orgánu (zde žalovaného) posuzovat jako celek (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, či přiměřeně rozsudek téhož soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47).
16. Z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že povinný subjekt odmítl poskytnout žalobci příslušnou informaci z důvodu uvedeného v § 11 odst. 1 písm. a) a d) InfZ. Tyto důvody jsou jasně a zřetelně odděleny a zdůvodněny. To stejně platí i pro argumentaci obsaženou v rozhodnutí žalovaného. Z něj je rovněž – i dle dílčích nadpisů v textu – seznatelné, jak a proč je odůvodněno odmítnutí žádosti žalobce nejprve podle § 11 odst. 1 písm. a) InfZ a následně dle § 11 odst. 1 písm. d) InfZ. Na překážku pro porozumění rozhodnutí žalovaného nemůže být ani délka jeho rozhodnutí – jeho délka je ostatně dána i délkou a obsahem odvolání žalobce, které navazuje na nadstandardní délku žádosti o informace jako celku.
17. Krajský soud proto neshledal, že by rozhodnutí žalovaného bylo nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost (nepřehlednost a nejasnost) a stejně tak neshledal, že by z rozhodnutí povinného subjektu a následně žalovaného neplynulo, z jakých důvodů (konkrétně) došlo k odmítnutí části žádosti žalobce o informace.
18. Krajský soud na tomto místě dále konstatuje, že postačí, pokud se v rozhodnutí správních orgánů nachází alespoň jeden nosný důvod, který je správný – zákonný – relevantní – pro odmítnutí žádosti žalobce. Nehledě na výše uvedené je tedy krajský soud toho názoru, že postačí dospět k závěru, že alespoň jeden z důvodů argumentace žalovaného (a povinného subjektu) je zákonný pro závěr správních orgánů o částečném odmítnutí informace.
19. Krajský soud se tedy zaměřil na důvod dle § 11 odst. 1 písm. d) InfZ. Ten je rovněž dle rozhodnutí žalovaného tím klíčovým a nosným důvodem, proč došlo k odmítnutí části žádosti o informace žalobci. Podle § 11 odst. 1 písm. d) InfZ platí, že *povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud její poskytnutí významně nebo přímo ohrožuje účinnost bezpečnostního opatření stanoveného na základě zvláštního předpisu pro účel ochrany bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku*. K tomu prvostupňové rozhodnutí obsahuje citaci z publikace autorů Tuháček, M., Jelínková, J. *Zákon o svobodném přístupu k informacím. Praktický komentář*. § 11 [Systém ASPI]. Wolters Kluwer. ASPI_ID KO106_1999CZ: „Ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) zák. o svobodném přístupu k informacím směřuje k ochraně účinnosti bezpečnostních opatření stanovených na základě zvláštního předpisu pro účel ochrany bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku. Pojem ‚bezpečnostní opatření‘ je neurčitým právním pojmem. **Poskytnutím informace může být ohroženo i bezpečnostní opatření soukromé. V praxi se bude jednat o informace, které sice nejsou** Za správnost vyhotovení: R. V.

utajované, ale i přesto jsou citlivé povahy a není žádoucí, aby vešly v obecnou známost. Například půjde o detaily ostrahy objektů, strategické a taktické postupy bezpečnostních sborů, informace, jejichž zveřejnění by mohlo ohrozit kybernetickou bezpečnost atd. Aby toto ustanovení nemohlo být nadužíváno či zneužíváno, musí jít o opatření, které má svůj podklad v zákoně. Například půjde o § 4 zákona č. 181/2014 Sb., o kybernetické bezpečnosti; § 5 zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, § 22 až 26 zákona č. 61/1988 Sb., o hornické činnosti, výbušninách a o státní báňské správě; § 3 zákona č. 137/2001 Sb., o zvláštní ochraně svědka a dalších osob v souvislosti s trestním řízením; § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 133/1985 Sb., o požární ochraně; čl. 32 odst. 1 GDPR apod.“

20. Následuje pak povinným subjektem vyjádřený názor, že poskytnutí požadované informace je schopno narušit či ohrozit kybernetickou bezpečnost. Poskytnutí IP adresy je rovno potenciálnímu ohrožení kybernetické bezpečnosti celého systému. Neposkytnutím IP adresy předcházíme zneužití IP adresy pro kybernetické útoky, které mohou vést k neoprávněnému napadení. Dále může poskytnutí IP adresy znamenat potenciální ohrožení DDoS útoky, které mohou způsobit přetížení sítě a narušení její funkčnosti, potenciální umožnění neoprávněného přístupu, narušení bezpečnosti sítě, zařízení i dat.
21. Povinný subjekt dále konkretizoval, co přesně považoval za „bezpečnostní opatření stanovené na základě zvláštního předpisu pro účel ochrany bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku“ zmiňované v § 11 odst. 1 písm. d) InfZ. Tímto rozuměl § 3 a § 4 odst. 1 zákona č. 181/2014 Sb., o kybernetické bezpečnosti a požadavky zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů. Poskytnutí požadované IP adresy by tak ohrozilo účinnost opatření určených k ochraně shromažďovaných osobních údajů, přičemž k zabezpečení jejich ochrany je povinný subjekt zavázán dle čl. 5 odst. 1 písm. f) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 a také dle § 32 odst. 2 písm. a) zákona o zpracování osobních údajů (k tomu viz blíže str. 23-24 žalobou napadeného rozhodnutí).
22. Zároveň považuje krajský soud za důležité dodat, že ačkoli IP adresa (obecně) není utajovanou skutečností, její zpřístupnění by (v nyní posuzované věci) mohlo vést k významnému ohrožení zařízení, jehož prostřednictvím je naplňováno zákonné zmocnění obsažené v § 79a zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Podle posledně zmíněného ustanovení platí, že za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií. Obdobnou situaci se totiž již dříve zabýval i Krajský soud v Ústí nad Labem, konkrétně ve svém rozsudku ze dne 10. 12. 2025, č. j. 141 A 13/2025-29, s jehož závěry se krajský soud i v nyní posuzované věci ztotožňuje.
23. Z obsahu rozhodnutí povinného subjektu ve spojení s rozhodnutím žalovaného je tak zřejmé, že zde existuje bezpečnostní opatření na základě zvláštního právního předpisu (viz výše bod 20 rozsudku), účelem tohoto opatření je ochrana bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku a poskytnutí informace ohrozí účinnost bezpečnostního opatření (bod 19 rozsudku). Z argumentace žalovaného zároveň implicitně plyne, že toto ohrožení bude

přímé nebo významné (již z povahy věci). V podrobnostech krajský soud odkazuje na strany 22-26 rozhodnutí žalovaného.

24. Stejně tak krajský soud neshledává relevantní žalobcem zmiňovanou veřejnost IP adresy internetových stránek města Dobruška. Jednak je zřejmé, že primárním účelem internetových stránek města Dobruška je zprostředkování informací směrem k veřejnosti a mimo to také plnění zákonné povinnosti zveřejňovat obsah úřední desky způsobem umožňujícím dálkový přístup (§ 26 odst. 1 *in fine* zákona č. 500/2004 Sb.). Veřejný přístup k takovým internetovým stránkám se předpokládá (bez něj by postrádaly jakéhokoli smyslu), s čímž se samozřejmě pojí i možnost veřejnosti zjistit IP adresu těchto stránek, jak demonstroval žalobce v žalobě. Naproti tomu server určený k prvotnímu přijímání rychloměrem pořízených záznamů takovému ani žádnému obdobnému účelu neslouží. Za podstatné však krajský soud považuje, že žalovaný v napadeném rozhodnutí netvrdil, že by IP adresa serveru přijímajícího data z rychloměru byla „chráněným údajem“, jak v žalobě navozuje žalobce. Důvodem pro odmítnutí poskytnutí informace nebyla její „ochrana“ ve smyslu zákonem (či jiným obecně závazným předpisem) výslovně zakotvené výluky zveřejňování. Byl jím závěr žalovaného, že poskytnutí této informace by ve faktické rovině snižovalo účinnost (ohrožovalo plnění funkce) bezpečnostního prostředku představovaného instalovaným rychloměrem. Obdobný závěr ostatně již dříve vyslovil i Krajský osud v Ústí nad Labem v již výše zmiňovaném rozsudku ze dne 10. 12. 2025, č. j. 141 A 13/2025-29. Krajský soud proto nepřihlížel k žalobcem doloženým vyjádřením Národního úřadu pro kybernetickou bezpečnost ze dne 25. 8. 2025 a ze dne 22. 12. 2022, které žalobce k žalobě a replice přiložil.
25. Krajský soud zdůrazňuje, že žalobou napadené rozhodnutí je založeno na závěru, že žalobcem požadovaná informace, stane-li se veřejně známou, může vést k významnému ohrožení funkčnosti daného serveru, a tím i celého procesu přenosu dat pořízených příslušným rychloměrem, který byl instalován jako bezpečnostní opatření dle § 11 odst. 1 písm. d) InfZ ve spojení se zákonem o kybernetické bezpečnosti. Podstatné je, zda poskytnutí konkrétní informace může významně ohrozit účinnost bezpečnostního opatření ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) InfZ. Koncový server, je-li jeho IP adresa veřejnosti přístupná, může být jeho provozovatelem odpovídajícím způsobem zabezpečen proti hrozícímu typu útoků (například odpovídajícím typem firewallu) nebo opatřen jiným softwarovým řešením (konkrétně například data pořízená rychloměrem mohou být stažena na pevný nosič či na disk bez přístupu k veřejné síti).
26. Pro posouzení důvodnosti žaloby bylo podstatné, zda v přezkumu provedeném v mezích žalobních bodů obстоjí (alespoň jeden) nosný důvod odmítnutí žádosti o informaci. Mezi účastníky řízení přitom nebylo sporu o tom, že příslušná dílčí informace (IP adresa „prvního serveru“ přijímajícího snímky pořízené daným rychloměrem) nebyla žalobci poskytnuta a že žádost byla v této části prvostupňovým rozhodnutím odmítnuta. Nosným důvodem pro odmítnutí části žádosti žalobce byl z pohledu povinného subjektu, a následně zejména z pohledu žalovaného, důvod v § 11 odst. 1 písm. d) InfZ, který v řízení před soudem argumentačně obstál. Za těchto okolností považoval krajský soud za nadbytečné zabývat se dalším důvodem pro odmítnutí části žádosti žalobce, konkrétně důvodem ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) InfZ.

VI. Závěr a náklady řízení

Za správnost vyhotovení: R. V.

27. Soud tak neshledal žalobou důvodnou a nad její rámec nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. Výrok II. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 11. února 2026

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu